

Arrest

nr. 291 995 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 / 3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 20 juli 2020 en verzoekt op 30 juli 2020 om internationale bescherming. Op 23 mei 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en u bent geboren en getogen in Kuz Arghach (district Khogyani, provincie Nangarhar), waar u bij uw ouders en uw zus woonde. U bent een Pasjtoen behorend

tot de stam Khadrkhail. Gedurende vier jaar ging u af en toe naar school. Qua werkzaamheden sprong u bij in de autogarage van uw vader, waar u hem eten bracht en gereedschap aangaf. Daarbuiten had u geen bijzondere bezigheden.

Op een nacht klopten er zes of zeven gewapende talibanleden aan uw deur. Hun auto had twee platte banden; ze geboden daarom uw vader om met hen mee te komen naar de plaats in kwestie zodoende dit te herstellen. Uw vader weigerde eerst, maar toen de talibs aandrongen en hierbij bedreigingen uitten, ging hij toch akkoord en gingen jullie samen hun banden oppompen. Daarna keerden jullie terug naar huis.

Nadien vertelde uw vader dit aan een dorpeling, zonder te weten dat die man in wezen bij de inlichtingendienst van het leger werkte. Deze dorpeling liet dit vervolgens weten aan zijn werkgever en zei daarbij dat uw vader een spion van de taliban was. Later werd uw vader meegenomen door het leger. Toen hij reeds drie dagen en drie nachten verdwenen was, consulteerde u de dorpsoudsten, die u wisten te vertellen dat uw vader 's anderendaags zou terugkomen. Op de vierde dag kwam hij effectief terug naar huis, bont en blauw geslagen door het leger. Het leger geloofde namelijk niet dat het onder dwang was dat uw vader de auto van de taliban hersteld had.

Twee dagen na zijn thuiskomst ging uw vader terug aan het werk in zijn garage. Vier of vijf dagen later stond de taliban opnieuw aan uw huis. Nog voor uw vader naar de deur ging, zei hij dat u binnen moest blijven. Toen uw vader met de taliban ging spreken, zeiden ze dat hij opnieuw een auto van hen moest gaan herstellen, maar uw vader weigerde en vertelde hen over zijn eerdere vasthouding door het leger en de beschuldigingen vanuit hun hoek. De taliban drong echter weer aan en sprak opnieuw dreigende taal, waardoor uw vader toch meeging. U bleef thuis en ging terug slapen. De volgende ochtend kwam er een man aankloppen met de boodschap dat uw vader op de grond voor de moskee lag. U ging vervolgens ter plekke en zag dat uw vader dood was. Hij was geraakt door kogels. U lichtte uw maternale oom in, waarna uw vaders lijk door dorpelingen naar uw huis werd gebracht en hij werd begraven.

Toen u later op een dag naar de moskee ging, hoorde u van de mullah dat de taliban naar u op zoek was en zij aan hem gevraagd hadden om uw telefoonnummer door te geven. Nadat de mullah dit tegen u gezegd had, gaf hij u zijn telefoonnummer en zei hij dat u hem kon contacteren mocht de taliban nog eens langskomen, maar u weigerde het nummer aan te nemen. Vier of vijf dagen na uw vaders begrafenis stond er plots een vreemde persoon aan de deur van jullie huis. U was op dat moment naar de winkel. Hij zei tegen uw moeder dat hij binnen vijf of zes dagen zou terugkomen om u mee te nemen en dat u zich moest klaarmaken. Later, wanneer u thuiskwam, lichtte uw moeder u in en besloot ze om samen met u naar het huis van uw maternale oom te gaan. Deze zei dat zowel de taliban als de inlichtingendienst van het leger u zochten en dat, mochten zij ontdekken dat u in zijn huis verbleef, dat problemen kon veroorzaken. Daarom bereidde uw oom uw reis uit Afghanistan voor. Na een verblijf van twee dagen bij deze maternale oom vertrok u in de maand jedi van het jaar 2019.

Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk reisde u naar België. U was in totaal negen maanden onderweg. Op 30 juli 2020 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming.

Sinds uw vertrek is de taliban nog twee of drie keer langsgesproken aan uw huis of het huis van uw maternale oom. Zij vroegen aan uw moeder waar u zich bevindt en zeiden dat u zich moet aansluiten bij hen om hun mechaniker te worden. Dit gebeurde pas toen u al twee of drie maanden in België was.

Mocht u terugkeren naar Afghanistan, vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u uw taskara in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft weten te maken.

Al bij aanvang van uw relaas zijn uw verklaringen weinig overtuigend gebleken. U getuigde dat uw vader een eerste maal aan jullie huis werd opgetrommeld door de taliban voor een herstelling aan hun wagen (CGVS p.24). Om te beginnen kon u al niet duiden wanneer dit precies gebeurde. U kaderde dit bezoek eerst in de zesde dan wel de zevende maand, om daarna meteen op uw verklaring terug te komen door te stellen dat het in de negende maand was (CGVS p.26), hetgeen toch wel opmerkelijk is aangezien u eerder liet uitschijnen de maanden van uw kalender te kunnen hanteren (CGVS p.10). Eveneens opmerkelijk is dat u niet kon zeggen wie precies de talibs waren die toen aan uw deur stonden (CGVS p.26), wetende dat deze personen vaak rondhingen in uw dorp (CGVS p.20, 26) en verwachtende dat u op zijn minst navraag doet naar hun identiteit gelet op het vervolg van de vermeende gebeurtenissen. Dat u overigens niet klaar en duidelijk aangaf hoeveel talibs er toen uw huis bezochten – het zouden er ofwel zes ofwel zeven geweest zijn (CGVS p.24) – en uw fysieke beschrijving van deze personen niet verder reikt dan “personen met lange baarden waarvan sommigen met hoeden, anderen met tulbanden, en waarvan enkelen wapens bijhadden” (CGVS p.26), maakt de zaken er niet overtuigender op. Gezien u toen zelf meeging naar de kapotte auto, mag toch een ietwat doorleefdere getuigenis worden verwacht. Verder sprak u zichzelf tegen wat betreft de locatie van deze auto. Zo beschreef u tijdens uw vrije relaas dat u en uw vader toen eerst van jullie huis naar de madrassa gingen en dat het van aan die madrassa tot aan het te herstellen voertuig nog eens 10 à 15 minuten was (CGVS p.24). U later nog eens gevraagd naar de locatie, antwoordde u echter dat de afstand tussen de madrassa en het voertuig in kwestie slechts twee minuten bedroeg (CGVS p.27). En na confrontatie met uw wisselende beschrijvingen bleek de afstand nog maar eens verschillend te zijn, zijnde 15 minuten van uw huis naar de madrassa en van daaruit nog eens twee minuten naar het voertuig (CGVS p.27). Uw vage en tegenstrijdige verklaringen buiten beschouwing gelaten, kan overigens worden afgevraagd waarom de taliban de moeite zou troosten om ‘s nachts helemaal tot aan het huis van een garagist te stappen en die met behulp van wapens te dwingen louter om twee banden te gaan oppompen. Het lijkt immers niet meer dan logisch dat een dergelijke doorwinterde groepering zelf weet hoe zij een platte band moeten oppompen, temeer daar zij blijkbaar voort konden met hun oorspronkelijke banden – u en uw vader zouden qua gereedschap enkel een krik, een verbrijzelaar en een luchtpomp hebben meegenomen doch u maakte geen melding van vervangbanden (CGVS p.27). Gezien dit eerste bezoek van de taliban het startpunt vormt van uw verdere problemen, zetten bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid van uw volledige asielrelaas al serieus op de helling.

Daarnaast is het zeer bedenkelijk dat het Afghaanse leger uw vader meenam en folterde, dit omdat een dorpeling die voor de inlichtingendienst werkte uw vader als spion had aangeduid (CGVS p.24). Indien uw vader het verhaal van de herstelling had toevertrouwd aan deze persoon, dan moet hij er logischerwijze ook bij verteld hebben dat dat onder dwang gebeurde. Deze dorpeling moet uw vader ook hebben gekend in een kleine rurale gemeenschap als Arghach waar slechts 25 à 30 huizen staan (CGVS p.16). Dat iemand met een functie bij de militaire inlichtingendienst – die ongetwijfeld een mogelijke spion weet te onderscheiden van een volstrekt onschuldige burger – desondanks toch concludeerde dat uw vader aan spionage deed voor de taliban, kan daarom nauwelijks worden aangenomen. Om diezelfde reden oogt het evenmin aannemelijk dat het leger niet geloofde dat uw vader de wagen onder dwang moest herstellen en zij hem daarom drie dagen lang vasthielden en hardhandig aanpakten (CGVS p.24, 28). Dit terzijde, moet worden vastgesteld dat u ook over uw vaders aanvaring met het leger geen consistente verklaringen aflegde. U duidde namelijk dat hij op de vierde dag van zijn vasthouding naar huis kwam (CGVS p.24), dat hij twee dagen later terug aan het werk ging in zijn garage (CGVS p.28) en dat de taliban nog eens vier of vijf dagen later opnieuw naar jullie huis kwam (CGVS p.28). Dit betekent dat er 10 of 11 dagen inbegrepen zaten tussen het moment dat het leger uw vader meenam en het tweede bezoek van de taliban. Echter beschreef u in uw vrije relaas dat, toen de taliban die tweede keer langs kwam, uw vader tegen hen zei “ik werd meegenomen door het leger drie à vier dagen geleden”, hetgeen een heel andere versie van de feiten betreft (CGVS p.24). Helemaal frappant is echter dat u nagenoeg niets vermeldde over uw vaders vasthouding en foltering door het leger tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (CGVS-vragenlijst, ingevuld door de DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, luidde uw uitleg dat men u daar niets over gevraagd had en dat uw interview daar kort was (CGVS p.27), hetgeen niet kan overtuigen daar er u wel degelijk gevraagd werd naar een overzicht

van alle feiten die geleid hebben tot uw vertrek uit Afghanistan. Dat het een kort gesprek betrof, kan deze lacune evenmin verklaren daar het hier gaat om een vasthouding van drie dagen alsook slagen en verwondingen, zeer aangrijpende feiten dus. U gewezen op dit laatste, wijzigde u uw uitleg en opperde u dat men bij de DVZ niet naar uw volledige zaak geluisterd heeft en u dit nadien had aangekaart bij uw advocaat (CGVS p.28), hetgeen echter opnieuw geen steek houdt gezien u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud expliciet aangaf dat uw interview bij de DVZ goed verlopen was, en u hierover geen opmerkingen had desgevraagd (CGVS p.3). Wat er ook van zij, uw nalatigheid om dergelijke, essentiële feiten te vermelden bij de DVZ en uw wisselende en weinig overtuigende uitleg hiervoor, doen vermoeden dat u uw verklaringen in de loop van de asielprocedure heeft zitten aandikken, hetgeen fundamenteel afbreuk doet aan de oprechtheid van uw vluchtmotieven.

Ook het vervolg van uw relaas wist u niet op geloofwaardige wijze voor te stellen. Over het tweede bezoek van de taliban aan uw huis verklaarde u dat uw vader uiteindelijk opnieuw meeging met hen terwijl u ditmaal thuis bleef (CGVS p.24). U duidde hierbij dat uw vader u deze keer had gezegd dat u niet mocht meegaan (CGVS p.29). U hierop gevraagd waarom u dan tijdens het eerste bezoek wel meeging, antwoordde u dat uw vader die eerste keer niet geloofde dat de personen in kwestie talibs waren (CGVS p.29). Hiermee spreekt u zichzelf flagrant tegen daar u eerder nog had aangegeven dat die personen wel degelijk van de taliban waren, alsook beaamde u dat men bij het zien van die mensen direct doorheeft dat zij bij de taliban horen (CGVS p.26). Dat de taliban later de Qari van de moskee zou hebben benaderd om uw telefoonnummer te bemachtigen (CGVS p.25), lijkt overigens maar een bizarre en omslachtige gang van zaken. Er kan immers niet worden ingezien waarom de groepering – die elke nacht uw dorp kon betreden, uw adres kende en ondertussen al tweemaal aan uw deur had gestaan – u niet simpelweg thuis kwam onderscheppen indien zij naar u op zoek waren zoals u verklaarde (CGVS p.25). Deze zoekactie van de taliban indachtig is het ook merkwaardig dat u op het moment van het volgende bezoek aan uw woning niet thuis was, omdat u toen naar de winkel was (CGVS p.26, 30). Indien uw vader werkelijk kort daarvoor dood was teruggevonden, u van de Qari had gehoord dat de taliban u aan het zoeken was en uw moeder er op gealludeerd had dat zij u konden doden (CGVS p.26), zou het niet meer dan logisch zijn dat u toch enige voorzichtigheid aan de dag legt, in plaats van buitenshuis inkopen te gaan doen omdat u het, zoals u zelf zei, beu was om thuis te zitten (CGVS p.30). Tevens onlogisch is dat de “vreemde man” die jullie huis toen bezocht aan uw moeder zei dat men u, afhankelijk van de versie van uw verklaringen, binnen “vier of vijf dagen” (CGVS p.30) oftewel “vijf of zes dagen” (CGVS p.25) ging komen halen, wat toch een aanzienlijke tijdspanne is. Dat uw belager u met andere worden ruimschoots de tijd gaf om te ontsnappen, is niet geloofwaardig. Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u geen vermeldenswaardige problemen meer kende gedurende de twee nachten dat u bij uw oom verbleef, wiens huis nota bene achter het uwe gelegen is (CGVS p.30). Indien u werkelijk gezocht werd, hetzij door de taliban, hetzij door de inlichtingendienst van het leger, en u zich niet thuis bevond, dan zou dat naar alle logica een van de eerste plaatsen zijn die zij overwegen, of zoals uw oom zelf zei “als ze wisten dat jij in mijn huis woont, dan zou dat ook voor mij problemen veroorzaken” (CGVS p.25). Dat u tijdens die twee dagen geen problemen meer kende en er blijkbaar in slaagde om nadien uw dorp te verlaten, maar de taliban u verder wel “twee of drie keer” kwam zoeken aan het huis van uw oom toen u al twee à drie maanden in België was (oftewel ruim een jaar na uw vertrek) (CGVS p.32-33), raakt kant noch wal en kan dan ook geenszins voor waar worden aangenomen.

De som van bovenstaande opmerkingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de status van vluchteling u niet worden toegekend.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 25 juni 2021 en dus voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

De door u neergelegde taskara kan geen ander licht werpen op bovenstaande argumenten. Deze kan immers enkel uw verklaringen over uw nationaliteit en identiteit ondersteunen, elementen die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Met betrekking tot de vermeende moord op uw vader en de door u voorgehouden problemen met de taliban en de inlichtingendienst van het leger legde u geen enkel documentair bewijsstuk neer.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khogyani. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de

actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in het voorliggende verzoekschrift op de schending van:

- “ artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna de Vluchtelingenconventie)',*
- artikelen 48/3 van de wet van 15 december 1980 (hierna de Vreemdelingenwet);*
- artikel 48/4, § 2, b & c van de Vreemdelingenwet - het algemene precaire socio-e con omise he en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaakt door de gedragingen en/of opzettelijk handelen of nalaten van actoren, zijnde de machtsovername en de terugtrekking van voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen in Afghanistan;*
- non-refoulementbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, § 2, b & c van de vreemdelingenwet;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, meer bepaald de materiële motiveringsplicht;*
- redelijkheidsbeginsel.”*

2.1.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

In dit middel, waar verzoeker ingaat op de vluchtelingenstatus, geeft hij een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van deze bepalingen, herhaalt hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging en betoogt hij als volgt:

“In casu, blijkt ontegensprekelijk uit de voorgaande en de bespreking hierna dat de voorwaarden voldaan zijn om als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet herkend te worden.

De vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico door de Afghaanse autoriteiten gearresteerd te worden voor het feit dat zijn vader met de taliban samenwerkt. Zo werd zijn vader door het Afghaanse leger gearresteerd op grond van verdenking van spioneren ten voordeel van de taliban. Tijdens de arrestatie van zijn vader door het Afghaanse leger, werd zijn vader door deze laatste onmenselijk mishandeld. Ten aanzien van de taliban, loopt zijn familie eveneens een gevaar. Zo werd zijn vader door de taliban meegenomen waarna de taliban hem vermoord heeft en zijn lichaam voor de moskee van het dorp achter liet.

Vier à vijf dagen na de begrafenis van zijn vader, werd verzoeker door de taliban gezocht teneinde verzoeker bij de taliban gedwongen te rekruteren.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker objectief aanwijzen gegeven heeft met een redelijkerwijze te verwachten vervolging. Uit een bloemlezing van zijn gehoorverslag in het administratief dossier stelt Uw Raad vast dat verzoeker gegrond vrees voor vervolging in Afghanistan heeft. Verzoeker wordt zowel door de taliban als de Afghaanse inlichtingdienst van het leger gezocht.

In het licht van het gevaar gerekruteerd en gedood te worden, heeft verzoeker vlucht tot zijn maternale oom gezocht. Helaas heeft niemand uit zijn familie hem in bescherming kunnen nemen waarna verzoeker geen ander keuze had dan internationale bescherming in België te zoeken.

Verzoeker is van mening dat zijn vrees voor vervolging zowel door de taliban als de Afghaanse inlichtingdienst aannemelijk is en dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet, aangezien hij daadwerkelijk door taliban en het Afghaanse leger wordt vervolgd.

Dienvolgens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing schuldig gemaakt heeft aan de schending van voormelde normen wegens de weigering van internationale bescherming aan verzoeker te verlenen.

Indienen Uw Raad van mening zou zijn dat de motivering van de bestreden beslissing conform is aan de vigerende normen, is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing eveneens schuldig gemaakt heeft aan de schending van de hierna vermelde normen."

2.1.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van:

- “ • artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, meer bepaald de materiële motiveringsplicht;*
- artikel 48/4, § 2, b & c van de Vreemdelingenwet - het algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaakt door de gedragingen en/of opzettelijk handelen of nalaten van actoren, zijnde de machtsovername en de terugtrekking van voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen in Afghanistan;*
- non-refoulementbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, § 2, b & c van de vreemdelingenwet;*
- redelijkheidsbeginsel."*

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent enkele van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Vervolgens betwist hij de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Vooreerst gaat verzoeker in op het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zijn verklaringen al bij aanvang van zijn relaas weinig overtuigend blijken. Zo is hij van mening dat, uit een bloemlezing van zijn gehoorverslag, blijkt dat hij een transparant antwoord heeft gegeven omtrent de vraag wanneer zijn vader voor de eerste keer werd meegenomen door de taliban. Hij verklaarde namelijk dat hij in de negende maand werd meegenomen. Hij benadrukt dat hieruit blijkt dat hij wel degelijk wist wanneer dit gebeurde en dat de bewering in de bestreden beslissing, dat dit niet zo is, in strijd is met de inhoud van het gehoorverslag. Verder hekelt verzoeker in dit verband dat de commissaris-generaal van hem klaar en duidelijke informatie verwacht omtrent de identiteit van de talibs die de eerste keer naar zijn huis kwamen en dat hij kan aangeven hoeveel het er waren. Hij meent dat deze overweging merkwaardig is aangezien het voor hem op het moment van de confrontatie tussen zijn vader en de taliban onmogelijk was de identiteit van de taliban aan deze laatste te gaan navragen of het aantal talibs te gaan optellen. Dit zijn volgens hem onmogelijke en onredelijke verwachtingen. Hij voegt hieraan toe dat, desalniettemin en gezien de omstandigheden tijdens de confrontatie tussen de talibs en zijn vader, hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) aannemelijke informatie heeft gegeven in dit verband, waaronder een beschrijving van de talibs die hij 's nachts bij hun bezoek aan zijn huis heeft kunnen waarnemen. Hij besluit dat het voor hem onduidelijk is waarom in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij geen klaar en duidelijke informatie heeft gegeven omtrent de talibs die zijn vader voor de eerste keer meenamen, terwijl uit een bloemlezing van zijn gehoorverslag blijkt dat hij het tegenovergestelde heeft gedaan.

Voorts is verzoeker het ook niet eens met het motief van de bestreden beslissing dat het bedenkelijk is dat het Afghaanse leger zijn vader meenam en folterde nadat een dorpeling, die voor de inlichtingdienst werkte, zijn vader als spion had aangeduid. Concreet gaat hij in op de overweging dat niet kan worden aangenomen dat een dorpeling zijn vader als spion van de taliban heeft aangegeven aan de Afghaanse inlichtingendiensten. Verzoeker repliceert dat het onderhoud tussen zijn vader en de dorpeling een onderhoud is dat niet onder zijn controle is. Hij meent dat de verwerende partij hem daarom niet kwalijk

kan nemen dat zijn vader een gesprek voerde omtrent zijn werkzaamheden voor de taliban. Hij benadrukt dat hij er niet bij was toen zijn vader dit gesprek had met de dorpeling. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zijn relaas niet oprecht is omdat de vasthouding en foltering van zijn vader niet werd vermeld tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, oppert verzoeker dat het algemeen gekend is dat het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort is en dat aldaar geen ruimte is voor een uitgebreid interview. Hij verduidelijkt dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld dat hij zijn relaas zo kort mogelijk diende weer te geven en dat hij bij het commissariaat-generaal alle elementen van zijn relaas zou kunnen uiteenzetten.

Daarnaast hekelt verzoeker dat ook het vervolg van zijn relaas niet geloofwaardig werd bevonden. Dat hij bij het tweede bezoek van de taliban aan zijn huis thuis werd achtergelaten, terwijl hij bij het eerste bezoek meeging met zijn vader om de wagen van de talibs te herstellen, vormt volgens verzoeker geen grondslag om zijn verzoek om internationale bescherming te weigeren. Hij stelt dat als zijn vader ten tijde van het tweede bezoek van de taliban uitdrukkelijk aan hem vroeg om thuis te blijven, hij daar niets aan toe te voegen heeft. Hij verduidelijkt dat dit om een uitdrukkelijk verzoek van zijn vader ging, waaraan hij gewoon gehoor diende te geven en waarover hij geen vragen diende te stellen, zoals naar de reden waarom hij niet mee mocht. Hij concludeert dat het volledig onredelijk is om van hem te verwachten dat hij op de hoogte is van de reden waarom hij thuis moest blijven bij het tweede bezoek van de taliban.

Tot slot gaat verzoeker in op de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie na de machtsovername door de taliban. Hij geeft aan dat deze situatie buitengewoon precair is en dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer aanwezig zijn als actoren. Verzoeker benadrukt dat het huidige regime van de taliban door de internationale gemeenschap niet wordt erkend. De toestroming van humanitaire hulp in Afghanistan bestaat op heden niet, zo stelt verzoeker. Hij wijst erop dat er een verstoring is van de handel en het banksysteem met een hyperinflatie, een inkrimping van de economie en een tekort aan cash tot gevolg en dat families noodgedwongen worden om hun kinderen te verkopen. Verzoeker benadrukt dat er een reëel risico is dat hij bij terugkeer in een situatie van extreme armoede terecht zal komen, met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, nu hij – gezien zijn lange afwezigheid uit Afghanistan en de verbranding van zijn gezinswoning door de taliban – geen familie in Afghanistan meer heeft.

2.1.4. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op basis van het voorgaande in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 25 mei 2023 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*”, 23 september 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan, Veiligheidssituatie*”, 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban. Op een nacht klopten de taliban aan bij hem thuis en vroegen zijn vader, die mekaniker was, om hen te helpen met hun auto die twee platte banden had. Verzoeker ging mee toen zijn vader uiteindelijk instemde. Nadat verzoekers vader over het incident vertelde aan een dorpsgenoot, werd hij meegenomen en geslagen door het Afgaanse leger. Toen hij weer vrijgelaten werd, kwamen de taliban een tweede keer langs om hulp te vragen. Nadat de taliban een aantal bedreigingen uitten, namen zij zijn vader, ditmaal alleen, opnieuw mee. De volgende dag werd zijn lichaam gevonden bij de moskee. Vervolgens vernam verzoeker, via de mullah en via zijn moeder na een bezoek van de taliban aan hun huis, dat de taliban

naar hem op zoek waren en hem wilden rekruteren. Ook na zijn vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban reeds meerdere keren naar hem vragen bij zijn moeder thuis of bij zijn maternale oom.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker, doorheen zijn verklaringen, geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk weten te maken. Vooreerst (i) zijn verzoekers verklaringen aangaande de aanvang van zijn relaas, en meer bepaald over het eerste bezoek van de taliban aan zijn huis om zijn vader op te trommelen voor een herstelling van hun wagen waarna hij samen met zijn vader met de taliban meeding, weinig overtuigend. Gezien dit eerste bezoek het startpunt vormt van zijn verdere problemen, zet dit de geloofwaardigheid van zijn volledige relaas al serieus op de helling. Zo (a) kan verzoeker niet duiden wanneer dit eerste bezoek van de taliban precies plaatsvond. Bovendien (b) is het opmerkelijk dat hij niet kon zeggen wie precies de talibs waren die toen aan zijn deur stonden, dat hij niet klaar en duidelijk aangaf hoeveel talibs er toen zijn huis bezochten en dat zijn fysieke beschrijving van deze personen vaag was. Verder (c) legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af aangaande de locatie van de auto die zijn vader voor de taliban diende te herstellen. Voorts (d) kan ook worden afgevraagd waarom de taliban de moeite zouden doen om 's nachts helemaal tot aan het huis van een mechaniker te stappen en om die met behulp van wapens te dwingen mee te gaan, louter om twee banden te gaan oppompen. Daarnaast (ii) is het zeer bedenkelijk dat het Afghaanse leger verzoekers vader meenam en folterde omdat een dorpling die bij de inlichtingendienst werkte zijn vader als spion had aangeduid. In eerste instantie (a) is het niet aannemelijk dat een dorpsgenoot, die bij de militaire inlichtingendiensten werkt, concludeerde dat zijn vader spion was en hem ook als dusdanig aanduidde, nadat verzoekers vader die dorpsgenoot vertelde over het eerste bezoek van de taliban, noch dat het leger zijn vader niet geloofde dat hij de werkzaamheden voor de taliban onder dwang uitvoerde en zij hem daarom drie dagen lang vasthielden en hardhandig aanpakten, daar zijn vader logischerwijze er ook bij zal verteld hebben dat hij dit onder dwang deed, de dorpling zijn vader ook moet gekend hebben en iemand die bij de militaire inlichtingendiensten werkt ongetwijfeld een mogelijke spion weet te onderscheiden van een volstrekt onschuldige burger. Voorts (b) legt hij ook in dit verband tegenstrijdige verklaringen af. Ook (c) vermeldde verzoeker nagenoeg niets over zijn vaders vasthouding en foltering door het leger tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken en geeft hij hier een wisselende en weinig overtuigende uitleg voor, wat doet vermoeden dat hij zijn verklaringen in de loop van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming heeft zitten aandikken, hetgeen fundamenteel afbreuk doet aan de oprechtheid van zijn vluchtmotieven. Voorts (iii) wist verzoeker ook het vervolg van zijn relaas niet op een geloofwaardige wijze voor te stellen. Zo (a) spreekt verzoeker zich flagrant tegen waar hij – gevaagd waarom hij bij het tweede bezoek van de taliban niet mee mocht van zijn vader, terwijl hij bij het eerste bezoek wel meeding – antwoordde dat zijn vader de eerste keer niet geloofde dat deze mensen talibs waren, daar hij eerder nog had aangegeven dat die personen wel degelijk bij de taliban waren, alsook beaamde dat men bij het zien van die mensen direct doorheeft dat zij bij de taliban horen. Bovendien (b) is het benaderen van de qari van het dorp om verzoekers telefoonnummer te bemachtigen een bizarre en omslachtige gang van zaken van de taliban om verzoeker op te sporen. Gelet op verzoekers verklaringen dat hij wist dat de taliban – via de qari – naar hem op zoek waren, is het ook (c) merkwaardig dat verzoeker, op het moment van het volgend bezoek van de taliban aan zijn woning, niet thuis was omdat hij naar de winkel was. In het licht van zijn overige verklaringen zou het namelijk niet meer dan logisch geweest zijn dat hij toch enige voorzichtigheid aan de dag zou gelegd hebben, in plaats van naar de winkel te gaan omdat hij het, zoals hij zelf verklaarde, beu was om thuis te zitten. Tevens (d) is het onlogisch dat de taliban, toen die naar zijn huis kwamen om hem te melden dat hij zich bij hen moest aansluiten, verzoeker ruimschoots de tijd – afhankelijk van zijn verklaringen vier tot vijf, dan wel vijf tot zes dagen – gaven om te ontsnappen. Voorts (e) is het ook bijzonder dat verzoeker geen vermeldenswaardige problemen meer kende gedurende de twee nachten dat hij bij zijn oom verbleef, wiens huis achter zijn huis gelegen was. Daarnaast (iv) wordt nog opgemerkt dat verzoeker geen elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, waardoor er van uitgegaan kan worden dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op zijn persoonlijke situatie. Ten slotte (v) kan de door verzoeker neergelegde taskara, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker in het voorliggende verzoekschrift er niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich immers in wezen tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de

commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen aannemelijke elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.3. De Raad beaamt vooreerst de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen al bij aanvang van zijn relaas weinig overtuigend blijken. De bestreden beslissing overweegt in dit verband terdege als volgt:

“U getuigde dat uw vader een eerste maal aan jullie huis werd opgetrommeld door de taliban voor een herstelling aan hun wagen (CGVS p.24). Om te beginnen kon u al niet duiden wanneer dit precies gebeurde. U kaderde dit bezoek eerst in de zesde dan wel de zevende maand, om daarna meteen op uw verklaring terug te komen door te stellen dat het in de negende maand was (CGVS p.26), hetgeen toch wel opmerkelijk is aangezien u eerder liet uitschijnen de maanden van uw kalender te kunnen hanteren (CGVS p.10). Eveneens opmerkelijk is dat u niet kon zeggen wie precies de talibs waren die toen aan uw deur stonden (CGVS p.26), wetende dat deze personen vaak rondhingen in uw dorp (CGVS p.20, 26) en verwachtende dat u op zijn minst navraag doet naar hun identiteit gelet op het vervolg van de vermeende gebeurtenissen. Dat u overigens niet klaar en duidelijk aangaf hoeveel talibs er toen uw huis bezochten – het zouden er ofwel zes ofwel zeven geweest zijn (CGVS p.24) – en uw fysieke beschrijving van deze personen niet verder reikt dan “personen met lange baarden waarvan sommigen met hoeden, anderen met tulbanden, en waarvan enkelen wapens bijhadden” (CGVS p.26), maakt de zaken er niet overtuigender op. Gezien u toen zelf meeging naar de kapotte auto, mag toch een ietwat doorleefdere getuigenis worden verwacht. Verder sprak u zichzelf tegen wat betreft de locatie van deze auto. Zo beschreef u tijdens uw vrije relaas dat u en uw vader toen eerst van jullie huis naar de madrassa gingen en dat het van aan die madrassa tot aan het te herstellen voertuig nog eens 10 à 15 minuten was (CGVS p.24). U later nog eens gevraagd naar de locatie, antwoordde u echter dat de afstand tussen de madrassa en het voertuig in kwestie slechts twee minuten bedroeg (CGVS p.27). En na confrontatie met uw wisselende beschrijvingen bleek de afstand nog maar eens verschillend te zijn, zijnde 15 minuten van uw huis naar de madrassa en van daaruit nog eens twee minuten naar het voertuig (CGVS p.27). Uw vage en tegenstrijdige verklaringen buiten beschouwing gelaten, kan overigens worden afgevraagd waarom de taliban de moeite zou troosten om ‘s nachts helemaal tot aan het huis van een garagist te stappen en die met behulp van wapens te dwingen louter om twee banden te gaan oppompen. Het lijkt immers niet meer dan logisch dat een dergelijke doorwinterde groepering zelf weet hoe zij een platte band moeten oppompen, temeer daar zij blijkbaar voort konden met hun oorspronkelijke banden – u en uw vader zouden qua gereedschap enkel een krik, een verbrijzelaar en een luchtpomp hebben meegenomen doch u maakte geen melding van vervangbanden (CGVS p.27). Gezien dit eerste bezoek van de taliban het startpunt vormt van uw verdere problemen, zetten bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid van uw volledige asielrelaas al serieus op de helling.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker vooreerst dat hij wel transparant antwoordde op de vraag wanneer de taliban zijn vader voor de eerste keer kwamen optrommelen. Hij voegt hieraan toe dat hij namelijk verklaarde dat dit gebeurde in de negende maand. De Raad stelt vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker eerst verklaarde dat het eerste bezoek van de taliban aan zijn huis plaatsvond in de zesde of de zevende maand, om daarna onmiddellijk op zijn verklaring terug te komen door te stellen dat het in de negende maand was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 26). Gelet op de pertinente vaststelling dat verzoeker eerder tijdens het persoonlijk onderhoud liet uitschijnen dat hij de Afghaanse kalender kan hanteren, mag wel degelijk verwacht worden dat hij deze belangrijke gebeurtenis meteen correct kan situeren in de tijd, *quod non* (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10).

Verder hekelt verzoeker in dit verband dat de commissaris-generaal van hem klaar en duidelijke informatie verwacht omtrent de identiteit van de talibs die de eerste keer naar zijn huis kwamen en dat hij kan aangeven hoeveel het er waren. Dit zijn volgens hem onmogelijke en onredelijke verwachtingen, aangezien het voor hem op het moment van de confrontatie tussen zijn vader en de taliban onmogelijk was de identiteit van de taliban aan deze laatste te gaan navragen of het aantal talibs te gaan optellen. Hij voegt hier nog aan toe dat hij, ondanks en gezien de omstandigheden tijdens het eerste bezoek van

de taliban, hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aannemelijke informatie heeft gegeven in dit verband.

De Raad oordeelt in eerste instantie dat, gezien het feit dat verzoeker meeding toen de taliban zijn vader de eerste keer zouden hebben opgetrommeld, hij enige tijd in de aanwezigheid van deze talibs doorbracht. Er kan dan ook verwacht worden dat verzoeker bepaalde vragen over hen kan beantwoorden. Zo kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker, gedurende de rit naar de te repareren auto en de reparatie zelf, de tijd zou hebben gehad om de aanwezige talibanleden te tellen. Verzoeker verduidelijkt geenszins welke omstandigheden hem mogelijks zouden kunnen verhinderd hebben dit te doen. Bovendien stelt de commissaris-generaal geenszins onmogelijke of onredelijke verwachtingen waar hij verzoeker ondervroeg over wie de aanwezige talibanleden precies waren, zeker gelet op zijn verklaring dat deze personen vaak rondhingen in het dorp (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 20, 26). Zelfs indien verzoeker niet op de hoogte was van de identiteit van deze talibs op het moment van het eerste verzoek, kan wel worden verwacht dat hij later navraag zou hebben gedaan bij dorpingen wie deze talibs waren, gelet op het vervolg van zijn relaas waarin zijn vader uiteindelijk door hen vermoord werd en hij ook door hen gezocht werd. Bovendien is verzoekers verklaring, waarin hij het uiterlijk van de aanwezige talibanleden omschrijft als personen met lange baarden waarvan sommigen met hoeden, anderen met tulbanden, en waarvan enkelen wapens bijhadden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 26), wel degelijk zeer vaag en weinig doorleefd voor iemand die, zo weze herhaald, enige tijd in de aanwezigheid van deze personen doorbracht.

De Raad stelt vast dat verzoeker de overige terechte overwegingen, waarin op pertinente wijze wordt gesteld dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de locatie van de te repareren auto en dat zijn verklaringen aangaande het eerste bezoek bovendien ook niet aannemelijk zijn, en die weergegeven worden als (i), (c) en (d) onder punt 2.3.6.1., volledig ongemoeid laat, zodat ook deze overwegingen bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.4. Verder stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, vast dat het zeer bedenkelijk is dat het Afghaanse leger verzoekers vader meenam en folterde omdat een dorping die voor de inlichtingendienst werkte zijn vader als spion had aangeduid, nadat zijn vader met deze dorping een gesprek had gehad over het eerste bezoek van de taliban en de werkzaamheden die zij van hem verwachtten.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht oordeelde dat het in eerste instantie niet aannemelijk is dat een dorpsgenoot die bij de militaire inlichtingendiensten werkt concludeerde dat zijn vader spion was en hem ook als dusdanig aanduidde, nadat verzoekers vader die dorpsgenoot vertelde over het eerste bezoek van de taliban, noch dat het leger zijn vader niet geloofde dat hij de werkzaamheden voor de taliban onder dwang uitvoerde en zij hem daarom drie dagen lang vasthielden en hardhandig aanpakten. Er dient in dit verband immers te worden opgemerkt dat zijn vader tijdens zijn gesprek met de dorping er logischerwijze ook bij zal verteld hebben dat hij dit onder dwang deed en dat de dorping, die bij de militaire inlichtingendiensten werkt, ongetwijfeld een mogelijke spion weet te onderscheiden van een volstrekt onschuldige burger. Voorts moet de dorping verzoekers vader ook gekend hebben in een kleine rurale gemeenschap als Arghach waar slechts vijftientig à dertig huizen staan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Dat verzoeker niet aanwezig was bij het gesprek tussen zijn vader en de dorpsgenoot die bij de inlichtingendiensten werkte, en dat dit gesprek niet onder zijn controle plaatsvond, doet hier geen afbreuk aan. Dit neemt immers niet weg dat, gezien de Afghaanse context voor de machtsovername, kan verwacht worden dat verzoekers vader, tijdens het gesprek met de dorping over het eerste bezoek van de taliban en de werkzaamheden die zij wouden dat hij uitvoerde, voorzichtig zou zijn en zeker zou vermelden dat hij deze werkzaamheden onder dwang moest uitvoeren. Verzoekers verklaringen in dit verband zijn aldus wel degelijk niet aannemelijk.

Voorts stelt de commissaris-generaal terdege vast dat verzoeker ook omtrent de vasthouding en foltering van zijn vader door het leger tegenstrijdige verklaringen aflegt:

“U duidde namelijk dat hij op de vierde dag van zijn vasthouding naar huis kwam (CGVS p.24), dat hij twee dagen later terug aan het werk ging in zijn garage (CGVS p.28) en dat de taliban nog eens vier of vijf dagen later opnieuw naar jullie huis kwam (CGVS p.28). Dit betekent dat er 10 of 11 dagen inbegrepen zaten tussen het moment dat het leger uw vader meenam en het tweede bezoek van de taliban. Echter beschreef u in uw vrije relaas dat, toen de taliban die tweede keer langs kwam, uw vader tegen hen zei

“ik werd meegenomen door het leger drie à vier dagen geleden”, hetgeen een heel andere versie van de feiten betreft (CGVS p.24).”

Verzoeker laat deze overweging volledig onverlet zodat deze, bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverminderd overeind blijft.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker niets vermeldde over zijn vaders vasthouding en foltering door het leger tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, “*vragenlijst DVZ*”, punt 3.5). Net zoals toen verzoeker hiermee geconfronteerd werd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 27), betoogt verzoeker in het verzoekschrift in dit verband dat hij dit niet vermeldde omdat hij kort moest zijn tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wenst hieromtrent aan te stippen dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins melding maakte van zijn vaders vasthouding en foltering door het leger, wat net een kernelement van zijn relaas uitmaakt. Bovendien betreft het hier een vasthouding van meer dan drie dagen en slagen en verwondingen, wat toch wel zeer aangrijpende feiten zouden zijn. Verwacht kon dan ook worden dat verzoeker spontaan melding zou gemaakt hebben van deze vermeende gebeurtenissen, *quod non*.

Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud ook verklaarde dit niet te hebben vermeld omdat dit hem niet gevraagd werd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 27). De commissaris-generaal oordeelt terecht dat dit geen afdoende verklaring is, daar er bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk gevraagd werd naar een overzicht van alle feiten die geleid hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan. Toen verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geconfronteerd werd met het feit dat deze verklaring en zijn verklaring dat het interview kort was, niet afdoende zijn, veranderde hij zijn uitleg en opperde hij dat men bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar zijn volledige zaak geluisterd heeft en dat hij dit nadien aangekaart had bij zijn advocaat (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 28). De commissaris-generaal oordeelde evenwel terdege dat deze uitleg geen steek houdt aangezien verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud expliciet verklaarde dat zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was en dat hij hierover geen opmerkingen had (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3). Gelet op het voorgaande kan er aldus wel degelijk geconcludeerd worden dat verzoekers nalatigheid om dergelijke essentiële feiten te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn wisselende en weinig overtuigende uitleg hiervoor, doen vermoeden dat hij zijn verklaringen in de loop van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming heeft zitten aandikken, hetgeen fundamenteel afbreuk doet aan de oprechtheid van zijn vluchtmotieven. Dit vermoeden wordt enkel versterkt door het feit dat verzoeker in het verzoekschrift nu teruggrijpt naar een eerdere, niet afdoende bevonden uitleg in dit verband.

2.3.6.5. Tot slot gaat verzoeker in het verzoekschrift in op het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat hij ook het vervolg van zijn relaas niet op geloofwaardige wijze weet voor te stellen. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

“Over het tweede bezoek van de taliban aan uw huis verklaarde u dat uw vader uiteindelijk opnieuw meeging met hen terwijl u ditmaal thuis bleef (CGVS p.24). U duidde hierbij dat uw vader u deze keer had gezegd dat u niet mocht meegaan (CGVS p.29). U hierop gevraagd waarom u dan tijdens het eerste bezoek wel meeging, antwoordde u dat uw vader die eerste keer niet geloofde dat de personen in kwestie talibs waren (CGVS p.29). Hiermee spreekt u zichzelf flagrant tegen daar u eerder nog had aangegeven dat die personen wel degelijk van de taliban waren, alsook beaamde u dat men bij het zien van die mensen direct doorheeft dat zij bij de taliban horen (CGVS p.26). Dat de taliban later de Qari van de moskee zou hebben benaderd om uw telefoonnummer te bemachtigen (CGVS p.25), lijkt overigens maar een bizarre en omslachtige gang van zaken. Er kan immers niet worden ingezien waarom de groepering – die elke nacht uw dorp kon betreden, uw adres kende en ondertussen al tweemaal aan uw deur had gestaan – u niet simpelweg thuis kwam onderscheppen indien zij naar u op zoek waren zoals u verklaarde (CGVS p.25). Deze zoekactie van de taliban indachtig is het ook merkwaardig dat u op het moment van het

volgende bezoek aan uw woning niet thuis was, omdat u toen naar de winkel was (CGVS p.26, 30). Indien uw vader werkelijk kort daarvoor dood was teruggevonden, u van de Qari had gehoord dat de taliban u aan het zoeken was en uw moeder er op gealludeerd had dat zij u konden doden (CGVS p.26), zou het niet meer dan logisch zijn dat u toch enige voorzichtigheid aan de dag legt, in plaats van buitenshuis inkopen te gaan doen omdat u het, zoals u zelf zei, beu was om thuis te zitten (CGVS p.30). Tevens onlogisch is dat de "vreemde man" die jullie huis toen bezocht aan uw moeder zei dat men u, afhankelijk van de versie van uw verklaringen, binnen "vier of vijf dagen" (CGVS p.30) oftewel "vijf of zes dagen" (CGVS p.25) ging komen halen, wat toch een aanzienlijke tijdspanne is. Dat uw belager u met andere worden ruimschoots de tijd gaf om te ontsnappen, is niet geloofwaardig. Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u geen vermeldenswaardige problemen meer kende gedurende de twee nachten dat u bij uw oom verbleef, wiens huis nota bene achter het uwe gelegen is (CGVS p.30). Indien u werkelijk gezocht werd, hetzij door de taliban, hetzij door de inlichtingendienst van het leger, en u zich niet thuis bevond, dan zou dat naar alle logica een van de eerste plaatsen zijn die zij overwegen, of zoals uw oom zelf zei "als ze wisten dat jij in mijn huis woont, dan zou dat ook voor mij problemen veroorzaken" (CGVS p.25). Dat u tijdens die twee dagen geen problemen meer kende en er blijkbaar in slaagde om nadien uw dorp te verlaten, maar de taliban u verder wel "twee of drie keer" kwam zoeken aan het huis van uw oom toen u al twee à drie maanden in België was (oftewel ruim een jaar na uw vertrek) (CGVS p.32-33), raakt kant noch wal en kan dan ook geenszins voor waar worden aangenomen."

Ook deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat als zijn vader, ten tijde van het tweede bezoek van de taliban, uitdrukkelijk aan hem vroeg om thuis te blijven, hij daar niets aan toe te voegen heeft. Hij verduidelijkt dat dit om een uitdrukkelijk verzoek van zijn vader ging, waaraan hij gewoon gehoor diende te geven en waarover hij geen vragen diende te stellen. Hij concludeert dat het volledig onredelijk is om van hem te verwachten dat hij op de hoogte is van de reden waarom hij thuis moest blijven bij het tweede bezoek van de taliban. De Raad oordeelt dat verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat zijn vader hem beval niet mee te gaan en dat hij hier gehoor aan moest geven. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat hem geenszins verweten wordt dat hij niet kan verklaren waarom hij van zijn vader de eerste keer wel mocht meegaan, terwijl hij hem de tweede keer vroeg om thuis te blijven. Echter, wanneer verzoeker gevraagd werd waarom hij tijdens het eerste bezoek wel mee mocht van zijn vader, verklaart verzoeker niet dat hij dit niet weet, maar geeft hij wel spontaan de uitleg dat zijn vader die eerste keer niet geloofde dat de personen in kwestie talibs waren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 29), wat volledig tegengesproken wordt door zijn eerdere verklaringen dat die personen wel degelijk van de taliban waren en dat men bij het zien van deze mensen direct doorheeft dat zij bij de taliban horen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 26), wat wederom doet vermoeden dat hij zijn verklaringen aanpast aan de vragen die hem in de loop van het onderhoud gesteld werden.

De Raad stelt vast dat verzoeker de overige terechte, pertinente overwegingen van dit motief, waarin op pertinente wijze wordt gesteld dat het benaderen van de qari van het dorp om verzoekers telefoonnummer te bemachtigen een bizarre en omslachtige gang van zaken van de taliban zou zijn om verzoeker op te sporen, dat gelet op verzoekers verklaringen dat hij wist dat de taliban – via de qari – naar hem op zoek waren het ook merkwaardig is dat verzoeker op het moment van het volgend bezoek van de taliban aan zijn woning niet thuis was omdat hij naar de winkel was, dat het onlogisch is dat de taliban, toen die naar zijn huis kwamen om hem te melden dat hij zich bij hen moest aansluiten, verzoeker ruimschoots de tijd – afhankelijk van zijn verklaringen vier tot vijf, dan wel vijf tot zes dagen – gaven om te ontsnappen en dat het ook bijzonder is dat verzoeker geen vermeldenswaardige problemen meer kende gedurende de twee nachten dat hij bij zijn oom verbleef, wiens huis achter zijn huis gelegen was, en die weergegeven worden als (iii)(b) tot (iii)(e) onder punt 2.3.6.1., volledig ongemoeid laat, zodat ook deze overwegingen bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.6. In de bestreden beslissing wordt voorts nog terecht het volgende gesteld:

"Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 25 juni 2021 en dus voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen

dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”

Verzoeker laat ook deze overweging volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverminderd overeind blijft.

2.3.6.7. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het door hem in de loop van de procedure voorgelegde document (zijn taskara), zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, dit stuk niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.6.8. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift louter verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Voor zover verzoeker benadrukt dat de socio-economische situatie in Afghanistan drastisch is verslechterd na de machtsvername en hierbij wijst op de rol van de internationale spelers, het beleid van de taliban en de impact van het stopzetten van de financiële hulp, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verder brengt verzoeker geen enkele objectieve landeninformatie aan, die zijn bewering ondersteunt dat er op heden geen toestroming van humanitaire hulp meer is. In de beschikbare landeninformatie, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, is er alleszins geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsvername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er in deze bovendien ook op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar hij betoogt dat hij bij terugkeer onmogelijk in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien nu hij, sinds zijn lange afwezigheid uit Afghanistan en na de verbranding van zijn gezinswoning door de taliban, geen familie meer heeft in zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker op generlei wijze deze blote beweringen staft en nergens aantoot dat hij niet langer zou kunnen rekenen op een familiaal netwerk in Afghanistan. Nog los van de vaststelling dat verzoeker geen enkel stuk voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat zijn gezinswoning zou zijn verbrand, blijkt uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat ten tijde van dit onderhoud zijn moeder en jongere zus inwoonden bij zijn maternale oom, dat hij regelmatig met hen in contact staat en dat zij het goed stelden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor

of actoren. Met een loutere verwijzing naar zijn lange afwezigheid uit Afghanistan, zonder verdere concretisering of toelichting, toont verzoeker evenmin aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP

omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen hogere mate aan individuele elementen in die zin, noch maakt verzoeker hiervan melding in zijn verzoekschrift.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Tot slot wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS